

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.130 van 25 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritreese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juli 2008 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat N. BIKKEMBERGS en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Eritreese nationaliteit, dient op 25 oktober 2004 een asielaanvraag in.

Op 9 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 februari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 29 januari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 27 februari 2008 verwerpt de Raad bij arrest nr. 7943 dit beroep.

Op 20 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag wordt op 7 april 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.

Op 19 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 7 juli 2008 verwerpt de Raad deze vorderingen bij arrest nr. 13.794.

Op 23 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 30 juni 2008 dient verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in.

Deze aanvraag wordt op 10 juli 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.: Dat geen afschrift van de identiteitskaart of het paspoort werd voorgelegd. Dat de geschreven aanvraag stelt dat verzoeker reeds 'verscheidene pogingen' ondernam om identiteitsdocumenten te verkrijgen van zijn autoriteiten, doch dat de Ambassade dit weigerde. Dat betrokkene wel een akte van bekendheid voorlegt van de Vrederechter van het Kanton Leuven voorlegt, waarin twee getuigen verklaren dat verzoekers identiteit en nationaliteit correct is. Dat deze akte van bekendheid, zo gaat de aanvraag verder, op voldoende wijze aantoont dat de verzoeker de nodige documenten niet via zijn autoriteiten kan verwerven. Dat ten eerste geen bewijzen voorliggen dat de verzoeker inderdaad verschillende pogingen heeft ondernomen bij zijn eigen autoriteiten identiteitsdocumenten te verwerven, evenmin ligt bewijs voor dat zijn autoriteiten dergelijk verzoek zouden hebben geweigerd. Dat de aanvraag stelt dat de akte van bekendheid de onmogelijkheid bevestigt tot het verwerven van de bewuste documenten. Dat de akte zelf evenwel niet ingaat op de moeilijkheid of onmogelijkheid welke betrokkene zou hebben ondervonden. Dat de akte verwijst naar artikel 5 van het Belgisch Wetboek Nationaliteit. Dat artikel 5 inderdaad handelt over personen die moeilijk of onmogelijk een 'akte van geboorte' kunnen verwerven 'in procedures tot verwerving van Belgische nationaliteit'. Dat § 2 en § 3 van artikel 5 wel aangeven dat de getuigenissen die de identiteit moeten bevestigen nadien worden gehomologeerd door de Rechtbank in Eerste Aanleg. Dat de Rechtbank in Eerste Aanleg juist moet nagaan of de getuigenissen inderdaad geloofwaardig zijn. Dat de akte van bekendheid nergens dergelijke homologatie toont, zodat ervan moet worden uitgegaan dat het onderzoek naar de getuigen niet plaatsvond, dat dit alleszins niet bevestigd wordt in de voorgelegde versie. Dat de akte zoals gesteld ook nergens aangeeft op welke wijze de betrokkene zou hebben aangetoond de nodige documenten niet te kunnen verwerven. Dat als betrokkene wel degelijk pogingen

daartoe ondernam en dat de Ambassade dit weigerde, zoals de aanvraag stelt, men kan veronderstellen dat de verzoeker hiervan ook de nodige bewijzen kan voorleggen.

Dat de aanvraag ook een kopie toont van een geboortebewijs van de verzoeker. Dat dit geen identiteitskaart noch paspoort is; dat het bovendien niet uitgaat van de nationale autoriteiten maar van een particulier persoon. Dat dit document overigens werd opgesteld op 16/08/2007, terwijl de aanvraag nergens aangeeft op welke wijze dit document bij betrokkene zou zijn gearriveerd, terwijl (volgens de verklaringen in het asielverhoor DVZ) betrokkene nauwe familie ofwel overleden zou zijn of in Soedan verblijft.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 27/05/2008, en dient hij/zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“a. Het middel

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van de materiële motiveringsplicht, zijnde een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

b. Uiteenzetting

Bij huidige procedure diende verzoeker conform art. 9 ter van de Vreemdelingenwet een identiteitsdocument of een nationaal paspoort bij te brengen.

Op deze verplichting wordt een uitzondering gemaakt voor de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven op geldige wijze aantoont.

Verzoeker zal bij volgende uiteenzetting afdoende aantonen dat hij aldus in de onmogelijkheid verkeert om de vereiste identiteitsdocumenten in België te bekomen.

De verwerende partij heeft dan ook zijn materiële motiveringsplicht geschonden door het regularisatieverzoek onontvankelijk te verklaren.

Zo heeft verzoeker reeds verscheidene pogingen ondernomen om deze identiteitsdocumenten te bekomen bij zijn ambassade, doch weigerde de ambassade telkenmale om de benodigde identiteitsdocumenten aan verzoeker af te leveren.

Omwille van deze redenen heeft verzoeker dan ook een akte van bekendheid om de akte van geboorte te vervangen verkregen.

Het feit dat verzoeker deze akte van bekendheid verkregen heeft, toont afdoende aan dat hij geen documenten bij zijn ambassade (of van zijn land van herkomst) kan bekomen, zoniet zou verzoeker deze akte van bekendheid niet verkregen hebben.

Verder moge het duidelijk zijn dat verzoeker met deze akte van bekendheid, door het Vredegerecht te Leuven, eerste kanton uitgereikt, ook geen identiteitsdocumenten bij zijn ambassade kan bekomen.

Bij de ambassade van het land van herkomst van verzoeker is het uiteraard en zoals bij elke ambassade enkel mogelijk deze identiteitsdocumenten te bekomen op basis van een origineel document van dit land van herkomst.

Nu afdoende blijkt dat verzoeker zulk document van zijn land van herkomst niet kan bekomen (reden waarom hij een akte van bekendheid om de geboortakte te vervangen kreeg) is het duidelijk dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten bij de ambassade te bekomen.

Volledigheidshalve voegt verzoeker ook een certificaat van zijn Kerk te Eritrea toe, waaruit eveneens de identiteit van verzoeker blijkt.

De regularisatieaanvraag van verzoeker diende dan ook onontvankelijk verklaard te worden.

Dat Verwerende partij oordeelde dat er geen bewijs voorhanden lag dat verzoeker gepoogd heeft bij zijn ambassade de benodigde documenten te bekomen.

Dat verzoeker uiteraard gepoogd heeft zowel een geboortebewijs als een identiteitskaart of paspoort te verkrijgen bij zijn ambassade.

Dat indien verzoeker in het bezit was van een identiteitskaart of paspoort, hij uiteraard via zijn ambassade een uittreksel uit het geboorteregister kon bekomen.

Dat verzoeker een akte van bekendheid heeft bekomen, waaruit dient geconcludeerd te worden dat verzoeker het nodige heeft gedaan teneinde een uittreksel uit het geboorteregister te bekomen bij zijn ambassade.

Dat immers van deze pogingen bij de ambassade bewijs dient voorgelegd te worden voor het Vredegerecht, zoniet wordt er geen akte van bekendheid uitgeschreven.

Dat het bewijs dus voorhanden is dat verzoeker geen paspoort of identiteitskaart heeft en deze niet kan bekomen, zoniet zou hij dit wel bij de ambassade bekomen hebben teneinde een uittreksel uit het geboorteregister te bekomen.

Dat verzoeker aldus wel degelijk verscheidene pogingen heeft ondernomen teneinde de benodigde documenten te bekomen.

Dat verzoeker volledigheidshalve twee schrijvens bijbrengt van zijn raadsman aan de ambassade, waarop geen enkele reactie volgde.

Dat het dus vaststaat dat er verscheidene pogingen zijn ondernomen teneinde de benodigde documenten vast te krijgen, doch dat de ambassade telkenmale weigerde.

Dat Verwerende partij verder oordeelt dat de akte van bekendheid enkel aantoonde dat verzoeker geen geboorteaattest kan vastkrijgen, doch dat hiermee niet aangetoond is dat verzoeker geen identiteitskaart of paspoort kan vastkrijgen.

Nochtans is het zo dat voor het verkrijgen van een identiteitskaart of paspoort een origineel document van het land van herkomst noodzakelijk is.

Zo werkt immers elke ambassade, zonder enig document van het land van herkomst wordt geen identiteitskaart of paspoort uitgegeven.

Nu verzoeker geen enkel origineel document heeft en niet kan verkrijgen, reden waarom hij een akte van bekendheid kreeg, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitskaart of paspoort vast te krijgen.

Verzoeker verzoekt U beleefd huidig schorsingberoep en annulatieberoep ontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve de gevraagde regularisatie toe te staan en de bestreden Beslissing tot dd. 10.07.2008 betekend op 18.07.2008 te schorsen en teniet te doen.

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in zijn verzoekschrift de argumenten herhaalt die hij aanhaalde ter staving van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht, wijst verwerende partij erop dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Bovendien dient verzoeker, ingevolge de samenlezing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een rechtvaardiging aan te brengen voor het ontbreken van een kopie van een identiteitskaart of paspoort die voldoende overtuigt of een voldoende motivatie vormt, hetgeen in casu niet het geval is. De twee brieven die verzoeker thans voorlegt, lagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet ter appreciatie voor zodat deze geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De beslissing gaat daarenboven uitvoerig in op de voorgelegde akte van bekendheid en op het geboortebewijs. Verwerende partij stelt tenslotte dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot de stelling dat de door hem voorgelegde stukken voldoende zijn hetgeen de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt.

2.1.3. In zijn repliekmemorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift en stelt hij dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoeker geen origineel document heeft waardoor hij een akte van bekendheid verkreeg. Zodoende kan verzoeker geen identiteitskaart of paspoort bekomen.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9 ter §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoerings-modaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”.

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Aangezien, zoals hoger gesteld, de bewijslast op de aanvrager rust, komt het aan verzoeker toe om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt in zijn aanvraag van 30 juni 2008 om machtiging tot verblijf aan dat hij reeds verscheidene pogingen ondernam om identiteitsdocumenten te bekomen bij zijn ambassade maar dat deze telkenmale weigerde om de benodigde identiteitsdocumenten aan verzoeker af te leveren. Om deze reden zou verzoeker dan ook een akte van bekendheid hebben verkregen om de akte van geboorte te vervangen. Verzoeker stelt verder in zijn aanvraag dat het bij de ambassade van zijn land van herkomst enkel mogelijk is identiteitsdocumenten te bekomen op basis van een origineel document van dit land van herkomst. Verzoeker is er van overtuigd dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij geen origineel document kan bekomen waardoor hij dus in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te bekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat er door verzoeker bij de aanvraag geen identiteitsdocument werd voorgelegd, en evenmin een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog in essentie tot het opwerpen dat hij niet in de mogelijkheid was om een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart bij te voegen en hij verwijst naar een akte van bekendheid en een geboortebewijs.

Aangezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij beslissing van 29 januari 2007 de asielaanvraag van verzoeker definitief verwierp en de Raad bij arrest van 27 februari 2008 de door verzoeker ingestelde vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring heeft verworpen, diende verzoeker overeenkomstig artikel 9 ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet op geldige wijze aan te tonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

In zijn aanvraag van 30 juni 2008 stelde verzoeker vervolgens dat het voor hem onmogelijk was om een identiteitsdocument te bekomen omdat hij hiervoor een origineel document diende voor te leggen. Bovendien hield hij in zijn aanvraag voor verscheidene pogingen te hebben ondernomen om deze identiteitsdocumenten te bekomen maar dat de ambassade telkenmale weigerde om de benodigde identiteitsdocumenten aan verzoeker af te leveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat verzoeker geen enkel stuk bijbracht waaruit zou blijken dat verzoeker inderdaad verscheidene pogingen ondernam om bij zijn autoriteiten identiteitsdocumenten te verwerven en dat er evenmin een bewijs voorligt dat zijn autoriteiten dergelijk verzoek zouden hebben geweigerd.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel melding maakte van zijn contacten met de ambassade maar hiervan geen enkel bewijs voorlegde: de bijlagen bij verzoekers aanvraag inzake zijn identiteit betreffen enkel het certificaat van de kerk te Eritrea en de akte van bekendheid.

Verzoeker maakt het bijgevolg in zijn verzoekschrift of in zijn repliekmemoirie niet aannemelijk dat verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de aanvraag om deze reden onontvankelijk heeft verklaard. Hij stelt hierover in zijn verzoekschrift het volgende: *“Dat Verwerende partij oordeelde dat er geen bewijs voorhanden lag dat verzoeker gepoogd heeft bij zijn ambassade de benodigde documenten te bekomen. Dat verzoeker uiteraard gepoogd heeft zowel een geboortebewijs als een identiteitskaart of paspoort te verkrijgen bij zijn ambassade. Dat indien verzoeker in het bezit was van een identiteitskaart of paspoort, hij uiteraard via zijn ambassade een uittreksel uit het geboorteregister kon bekomen. Dat verzoeker een akte van bekendheid heeft bekomen, waaruit dient geconcludeerd te worden dat verzoeker het nodige heeft gedaan teneinde een uittreksel uit het geboorteregister te bekomen bij zijn ambassade. Dat immers van deze pogingen bij de ambassade bewijs dient voorgelegd te worden voor het Vredegerecht, zoniet wordt er geen akte van bekendheid uitgeschreven. Dat het bewijs dus voorhanden is dat verzoeker geen paspoort of identiteitskaart heeft en deze niet kan bekomen, zoniet zou hij dit wel bij de ambassade bekomen hebben teneinde een uittreksel uit het geboorteregister te bekomen. Dat verzoeker aldus wel degelijk verscheidene pogingen heeft ondernomen teneinde de benodigde documenten te bekomen. Dat verzoeker volledigheidshalve twee schrijvens bijbrengt van zijn raadsman aan de ambassade, waarop geen enkele reactie volgde. Dat het dus vaststaat dat er verscheidene pogingen zijn ondernomen teneinde de benodigde documenten vast te krijgen, doch dat de ambassade telkenmale weigerde.”*

Wat de brieven gericht tot de ambassade betreft, wordt vastgesteld dat het bewijs van aangetekende zending dateert van 24 juli 2008, dus van na de bestreden beslissing. De gemachtigde van de minister kon geen rekening houden met stukken die hem niet waren voorgelegd, en zeker niet met stukken die nog niet bestonden op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich voor het overige in het verzoekschrift tot een herhaling van de reeds in zijn aanvraag aangehaalde argumenten waarom hij meent geen identiteitsdocumenten te kunnen bijbrengen.

Verwerende partij is in de bestreden beslissing al nagegaan of deze argumenten van verzoeker een motivering uitmaken die toelaat verzoeker vrij te stellen van de voorwaarde tot het beschikken over een identiteitsdocument zoals vereist in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat, in zoverre het de bedoeling van verzoeker is om met dit betoog de Raad uit te nodigen zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf te heronderzoeken, het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Gelet op het bepaalde in artikel 7 § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en gelet op het feit dat de door verzoeker bijgebrachte akte van bekendheid niet werd gehomologeerd, hetgeen verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift, en gelet op het feit dat het door verzoeker bijgebrachte geboortebewijs niet uitgaat van een nationale autoriteit is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat de bij de aanvraag gevoegde akte van bekendheid en het geboortebewijs geen identiteitsdocumenten zijn in de zin van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een identiteitsdocument noch van een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen het determinerende motief van de bestreden beslissing is, dat aldus de beslissing op afdoende wijze schraagt.

Verwerende partij is derhalve uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die zij op een correcte wijze heeft beoordeeld en op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is kunnen komen.

Een schending van de door verzoeker ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. In de mate waarin verzoeker aan de Raad verzoekt “de gevraagde regularisatieaanvraag toe te staan”, wordt erop gewezen dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het behoort bijgevolg niet tot de bevoegdheid van de Raad om in te gaan op een aanvraag om machtiging tot verblijf.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.